

HAYALLERİMİZ KENDİMİZDEN BÜYÜK

Şehit Komando Er Fatih Özcan İlkokulu

KÜÇÜK ELLER GÜÇLÜ KALEMLER PROJESİ

Okul Müdürü

Kadir ALPER

**Küçük Eller Güçlü Kalemler Projesi
Koordinatör Müdür Yardımcısı**

Elif ÜSKÜP ÖZTÜRK

**Dilimizin Zenginlikleri Projesi
Koordinatör Müdür Yardımcısı**

A. Sevi VELDET

Okul Proje Komisyonu

Hülya YILDIZ (Sınıf Öğretmeni)
Huriye YUVANÇ (Sınıf Öğretmeni)
Rahime TOP (Sınıf Öğretmeni)
Fırat GÜL (Rehber Öğretmen)

Danışman Öğretmenler

Atilla BAKAN (Sınıf Öğretmeni)
Hülya YILDIZ (Sınıf Öğretmeni)
Sevilay AYDOĞMUŞ (Sınıf Öğretmeni)
Huriye YUVANÇ (Sınıf Öğretmeni)
Sezaver Ayşe AKBAY (Sınıf Öğretmeni)

2024

“Küçük Eller Güçlü Kalemler” projesi kapsamında; okulumuz öğrencilerinin kendi duygu ve düşüncelerinden yola çıkarak özgüven ve yeteneklerini de ön plana çıkartarak ortaya çıkardıkları “Hayallerimiz Kendimizden Büyük” adlı kitabı, siz değerli kitap okuyucularına sunan sevgili öğrencilerimize, emeği geçen öğretmen ve idareci arkadaşlarıma çok teşekkür ediyorum.

Oku, merak et, düşün, ilham al.

*Kadir ALPER
Müdür*

İÇİNDEKİLER

VATAN UĞRUNA	1
100 YILLIK CUMHURİYET COŞKUSU	3
ATATÜRK	5
SABIRLI KARANFİL	6
BADE VE ÖMER PİKNIKTE	7
KONUŞAN ÖRÜMCEK	9
DOĞA	10
GÜÇLÜ İSPANAĞIN KARARI	11
ORMANDAKİ YAVRU KÖPEK	13
DOĞA DOSTU ÇINAR	15
OYUN	17
YARALI KUŞ	19

İÇİNDEKİLER

YARDIMLAŞMA

20

KİTABIN GÜCÜ

21

BABAM

22

ÇEVRE DOSTU FATMA

23

SEVGİLİ KEDİM BADEM

25

HAYALİMİ GERÇEKLEŞTİREN

26

ANTRENÖR

RÜYA

27

GERÇEKLER

28

DOĞA DOSTU MİNİK KEDİ

29

VATAN UĞRUNA

Onlar, özgürlüğümüz için uğraşanlar,
Gazi ve şehit olanlar,
Bizim için fedekarlık yapanlar,
Onlar yüreğimizde yaşayanlar.

Vatanımız için savaşanlar,
Geleceğimizi kurmak için hiç yılmayanlar,
Bizim gül açan bahçemizde yer alanlar,
Onlar yüreğimizde yaşayanlar.

Bize umut verip başaranlar,
Savaşı kazanıp kahraman olanlar,
Sonsuza kadar unutulmayacak olanlar,
Onlar yüreğimizde yaşayanlar.

Ela Nisa GÖKTÜRK

4/C

Resimleyen: Ela Nisa GÖKTÜRK

100 YILLIK CUMHURİYET COŞKUSU

Merhaba ben Ataberk. 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı için son provamızı yaptık. Bu 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı diğerlerinden çok farklı olacak. Çünkü bu yıl cumhuriyetimizin 100. yıl dönümünü kutlayacağız. Bu nedenle, hem öğretmenim, hem ben ve arkadaşlarım bu gösterinin çok güzel bir gösteri olmasını istiyoruz. Öğretmenimiz çok güzel bir gösteri seçip bizim hazırlanmamıza yardım etti. Bu sebeple, gösterinin çok güzel olması için arkadaşlarım ve ben elimizden gelenin en iyisini yaptık.

Okuldan sonra eve gelip anneme günümün nasıl geçtiğini anlattım. Hazırlamış olduğumuz gösteri için duyduğum heyecanı ona anlattığımda o da en az benim kadar heyecanlandı. Ödevlerimi yaptım. Ay yıldızlı bayrağımızı astık. Kıyafetlerimi yatmadan önce başucuma yerleştirdim. Heyecandan uyku tutmuyordu. Annem uyumama yardımcı olması için ılık süt getirdi. Sonra vücudum yavaş yavaş uykuya teslim oldu.

“Yaşasın Cumhuriyet!” ve alkış sesleri ile uyandım. Etrafta bir sürü insan “Yaşasın Cumhuriyet!” diye bağıyorlardı. Ama neden buradaki eşyalar ve insanların kıyafetleri bu kadar değişti? Ben neredeyim acaba? Etrafa bakınmaya devam ederken karşıda kürsüde birisinin konuşma yaptığını gördüm. Sol tarafında ona doğru vuran ışık ile o kişinin Atatürk olduğunu gördüm. “NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE” diyordu. Onu gördüğümde inanamadım. Yanımdan geçen bir amcaya neler olduğunu sordum. Amca bana:

- “CUMHURİYET” i ilan ettik çocuk, şimdi de ilk cumhurbaşkanımızı seçeceğiz, dedi.

Salondaki herkes oylarını kullandı. Atatürk’ün ilk cumhurbaşkanımız seçildiği Meclis Başkanı İsmet İnönü tarafından salona duyuruldu. Salonda büyük bir alkış koptu. İnsanlar çok sevinçliydi. Ben de onların yaşadığı hislere ortak oldum.

Annemin:

-Ataberk, kuzum hadi gösteriye geç kalacağız uyan! Sesiyle yatağımdan kalktım. Çok şaşkındım. Güneşli bir sonbahar günüydü. Anneme rüyamı anlattığımda annem de çok heyecanlandı. Kıyafetlerimi giyinip hazırlandım. Okula gitmek için yola koyulduk. Yolda giderken insanların ne kadar coşkulu olduğunu gördüm. Evler, dükkanlar ve yollar bayraklarla süslenmişti. İnsanlar kırmızı beyaz kıyafetler giyinmiş ellerinde bayraklarla törenlere katılmaya gidiyorlardı.

Görmüş olduğum rüya ve insanların coşkusuyla bir kez daha elimden gelenin en iyisini yapmam gerektiğine karar verdim. Arkadaşlarım da ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Gösterimiz bayram coşkusuyla yaşamaya gelenler tarafından çok beğenildi. Uzun bir süre alkışlandık. Bizim için kanlarını döküp bu ülkeye özgürlüklerini veren şehit ve gazilerimizi Ulu Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk’ü bir kez daha minnet ve saygıyla anıyoruz. Yaşasın Cumhuriyet!

Neva Kınay KOÇ

4/C

Resimleyen: Neva Kınay KOÇ

ATATÜRK

Adım adım ilerledin,

Türkiye Cumhuriyeti'ni kurdun ve geliştirdin.

Aklın ve bilginle herkesi yendin,

Tarihe yazıldı senin adın.

Ülkemin gururu uku önderim,

Resminle sınıfta hep bizimlesin,

Kalbimizdesin.

Hira Derin DEMİRÇİVİ

4/C

SABIRLI KARANFİL

Bir ilkbahar günü bahçedeki çiçekler çok susamıştı. Bahçıvanı gören çiçekler heyecanlanmıştı. Gül, " Arkadaşlar benim dallarım çok kuru, ilk ben bu suyu içeceğim." demiş. Ardından papatya, "Hayır, aranızda en narin çiçek benim, o su benim hakkım." diye söylenmiş. Bunu duyan lale burun kıvrımış, "Herkes dursun öncelik benim." diye kızmış. Bu sırada kenarda duran karanfilin ise hiç sesi çıkmıyor, sabırla olan biteni izliyormuş.

Bahçıvan ilk kime su vereceğini şaşırılmış, "Durun hanginizi sulayacağımı şaşırdım biraz düşüneceğim." diyerek gitmiş. Birkaç dakika sonra gelip karanfili sulamış. Sümbül bunun sebebini sorduğunda, bahçıvan, "Bunun cevabını yarın vereceğim, siz düşünün." demiş. Çiçekler düşünmüş taşınmış bir cevap bulamamış.

Ertesi gün bahçıvan çiçek sulamaya geldiğinde, "Ne yaptınız, doğru cevabı bulabildiniz mi?" diye sormuş. Çiçekler birbirine bakmış ve cevap verememiş. Bahçıvan ise, "Sabreden derviş muradına ermiş." diyerek oradan uzaklaşmış. Çiçekler sabretmenin önemini o gün anlamış ve bundan sonra beklemeyi ve birbirlerine saygılı davranmayı öğrenmişler.

Beren AKAY
2/D

BADE ve ÖMER PİKNIKTE

Bade ve Ömer çok heyecanlıydılar; çünkü ormana piknik yapmaya gideceklerdi. Bade pikniğe gidecekken aklına bir şey geldi.

Ormandaki hayvanları beslemek için yem almaya karar verdi. Bade yanına kuşyemi ve et aldı. Ormana girerken Bade ve Ömer etleri ve yemleri bölüştüler. Birbirlerinden ayrılarak yemleri ve etleri dağıtmaya başladılar. Ömer elinde et ormanda ilerlerken arkadan gelen bir aslan eti bir hamlede kapıp Ömer'in yere düşmesine neden oldu. Ömer düşünce kolundan yaralandı.

Aslan eti yedikten sonra Ömer'in yaralandığını görünce yaptığı hatayı fark etti ve Ömer'e yardım için yanına geldi. Ömer'e sürtünen aslan onun kalkamadığını fark edince ormandan dışarı, Ömer'in anne ve babasının olduğu yere doğru koşmaya başladı. Ömer'in anne ve babası aslanın hareketlerine anlam veremediler ama onu takip etmeleri gerektiğini düşündüler. Aslanın anne ve babasıyla geldiğini gören Ömer, bağırarak onlardan yardım istedi. Babası Ömer'i kucağına alarak eve dönüş yolunu tuttular. Annesi de Bade'ye seslenerek nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Bade bu esnada kuşları besliyordu ve güzel bir kuş Bade'nin eline konup avucunun içinden yem yiyordu. Kuşun gagası Bade'yi gıdıklamıştı. Yem bitmişti ama kuş Bade'nin elinden uçup gitmiyordu. Diğer kuşlar gelip de Bade'nin eline konan arkadaşlarını çağırana kadar Bade ile kuş çok güzel vakit geçirmişlerdi.

Kuşlar hep beraber uçup uzaklaşırken Bade biraz üzülmüştü ama güzel bir gün geçirmiş olmanın mutluluğuyla annesinin yanına döndü.

Mete IŞIK

2/E

Resimleyen: Mete IŞIK

2/E

KONUŞAN ÖRÜMCEK

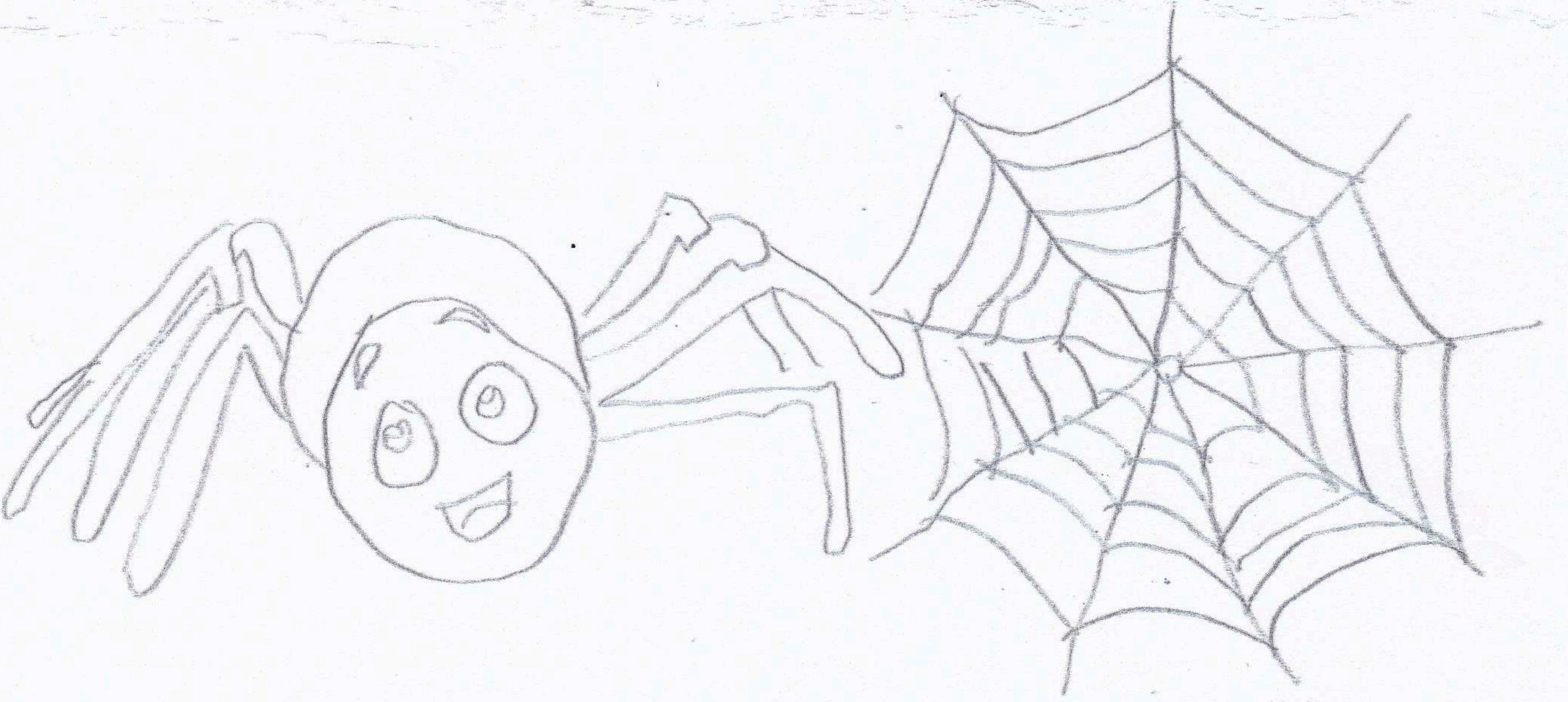
Bir gün ailemle birlikte pikniğe gitmiştik. Kardeşim ile piknik alanında gezinirken ses çıkaran bir şey duyduk. "Arkamıza baktık, bir insan mı çıkıyor; önümüze baktık başka bir insan mı? Havaya baktık kuş mu? Yere baktık, küçük bir hayvan mı?" diye. Biraz etrafa bakındıktan sonra aradığımızı bulmuştuk. Bu bir örümcekti. Neşeli neşeli ağlarını örüyordu. Kardeşim gördüğünde biraz korktu. "Korkma, bir şey yapmaz." dedim. Örümcek bizi görünce heyecanlanmıştı. Kardeşim o an korkusunu attı. Ama gerçekten örümcek konuşuyordu. Bu sefer ben de korkmuştum. Örümcek;

-Merhaba benim adım Örümcekus. Peki sizin adınız ne ? dedi.

Kardeşim korkudan adını söyleyememişti. Ben kendi adımı söyledim. "A-a Asel" dedim. Örümcekle tanışmıştık. Sohbet ettikçe örümceği daha çok sevdik. Artık kardeşim de onunla konuşuyordu. Korkusunu yenmişti, birlikte çok eğlendik. Ve uyandığımda bunların bir rüya olduğunu anladım. Üzül müştüm. Çünkü rüyaydı, gerçek değildi. Keşke gerçek olsaydı kim bilir ne maceralar yaşardık. Bizim Örümcekus eminim çok iyi işler yapardı. Biz de ona yardım ederdik.

Asel KAYA

2/D

DOĞA

Yapraklar ışıl ışıl,
Dereler şırıl şırıl,
Tavşanlar zıp zıp,
Arılar vız vız.

Mis kokan çiçekler,
Çimlerdeki böcekler,
Ağaçlarda kuşlar cik cik,
Balıklar derede hop hop zıplar.

Güneş ışıl ışıl parlarken.
Ormanda olmak ne güzel!
İstedikğin kadar koş özgürsün,
Aç kanatlarını uç gökyüzüne.

İrem KESİN
3/A

GÜÇLÜ İSPANAKIN KARARI

Sebzeleri hepimiz severiz. Onların ne kadar faydalı olduğunu iyi biliriz. Peki sebzeler bunu biliyor mu?

Bu öykümüz de bununla ilgili.

Sebzeler birliği başkanı, Güçlü Ispanak yıllık yapacağı toplantıya bütün sebzeleri çağırmış. Toplantıya pırasa, dolma biber, sivri biber, marul, maydanoz, lahana, tere, roka , nane, yeşil soğan, havuç, salatalık, patates, kuru soğan, domates ve daha pek çok sebze katılmış. Başkan Güçlü Ispanak konuşmasında “En faydalı sebzeler yeşil sebzelerdir. Yeşil sebzelerin faydası saymakla bitmez. Hem yetiştirilmesi de çok kolaydır. Bu nedenle diğer sebzelerin yetiştirilmesine hiç gerek yoktur.” demiş. Bu duruma itiraz eden diğer sebzeler, sayılarının azlığı nedeniyle alınan karara uymak zorunda kalmış.

O yıl bütün çiftçiler tarlalara sadece yeşil sebzeleri ekmiş. Halk, pazarlarda ıspanak, marul görmekten bıkmış. Her hafta pırasa yiyen çocuklar patatesi çok özlemiş. Yemeklerin kuru soğansız tadı kaçmış. Domatesin tadını herkes arar olmuş. Havuç yiyemeyen çocukların gözleri bozulmuş.

Bu duruma artık dayanamayan halk, çiftçi başkanlarını Bilge Patlıcan’a göndermiş. Çiftçi başkan, çiftçilerin tarlalarda hep yeşil sebzeleri ektiğini, bunun da Başkan Güçlü Ispanak’ın kararı olduğunu anlatmış. Ancak halk, artık diğer sebzeleri de yemek istiyormuş.

Çiftçi başkanını dinleyen Bilge Patlıcan, yanına kırmızı turpla, sarı patatesi alarak Güçlü Ispanak’ın yanına gitmiş. Güçlü Ispanak’a: “Bak Güçlü Ispanak, çiftçiler tarlalara sadece yeşil sebzeleri ekerse bir zaman sonra verimleri azalır, artık ürün alamazlar. İnsanlar da sadece yeşil sebzelerle beslenemezler. Pazarlarda marketlerde çeşit çeşit, renk renk sebzelerin olması iyi bir şeydir. Unutmayalım ki her sebzenin farklı farklı yararları vardır.” demiş.

Durumu anlayan Güçlü Ispanak, yaptığığın yanlış olduğunu anlamış. Aldığı karardan vazgeçmiş. Yeşil olmayan tüm sebzelerden özür dilemiş.

Artık tüm sebzeleri eken çiftçiler çok mutlu olmuş. İstedığı sebzeyi alan halk, mutlu ve sağlıklı yaşamış.

Toprak AYDOĞMUŞ

2/D

SEBZELELER MECLİSİ

ORMANDAKİ YAVRU KÖPEK

Güneşli bir hafta sonuydu. Doruk ve ablası Zeynep ödevlerini erkenden bitirmişlerdi. Çünkü babası işten geldiğinde ormana piknik yapmaya gideceklerdi. Ödevlerini bitiren çocuklar annelerine yardım etmeye mutfağa gittiler. Anneleri onlar için en güzel yiyecekleri hazırlamıştı. Doruk ve ablası Zeynep de annelerine hazırlıklar için yardım ettiler. Bir süre sonra babaları geldi, eşyaları arabaya koyup ormanın yolunu tuttular. Ormana geldiklerinde eşyaları ve yiyecekleri indirmek için anne ve babalarına yardımcı oldular.

Doruk ve ablası oyunlar oynamaya başladılar. Anne ve babası da zaman zaman onlara eşlik etti. Doruk ve ablası saklambaç oynamaya karar verdiler. Doruk sayıyor, ablası saklanıyordu. Zeynep saklanmak için gittiği ağacın orda bir ses duydu. Ve hemen o sese doğru yürüdü. Bir de ne görsün! Yavru bir köpek. Piknik alanına gelenlerin kırıp attıkları cam şişelerin parçası yavru köpeğin ayağına batmıştı. Zeynep yavru köpeği alıp babasının yanına gitti ve durumu anlattı. Babası eşyaları toplayıp hemen yola çıktı. Yavru köpeği veterinerine götürüp tedavi ettirdiler. O günden sonra bu yavru köpeği sahiplendiler.

Gittiğimiz ormanlarda ve piknik alanlarında çöplerimizi toplayıp çöpe atmamız. Ormanda yaşayan diğer hayvanlarımız bu yavru köpek kadar şanslı olmayabilir.

Zeynep Arya UYAROĞLU

2/E

Resimleyen: Zeynep Arya UYAROĞLU
2/E

DOĞA DOSTU ÇINAR

Bir gün Çınar okula giderken doğayı düşünmüş. Havlayan köpekleri, miyavlayan kedileri, vaklayan ördekleri, diğer havyan ve bitkileri de düşünmüş.

Okulda matematik dersini işlemişler. Zaman geçmiş geçmiş... Eve giderken yine doğayı düşünmüş ama bu günlerce, haftalarca devam etmiş. Çınar düşünmekten yorulup yemekten sonra annesine sormuş:

-Anne, gidebileceğimiz bir orman var mı? Doğayı çok merak ediyorum.

Annesi:

-Bilmiyorum ama bakarız. Yakınımızda varsa belki gideriz.

Çınar:

-Sabırsızlanıyorum anne diyerek odasına gitmiş, ödevlerini yapmış. Kitap okuduğu sırada annesi Çınar'ın hayalini gerçekleştirmek için araştırma yaparken evlerine sadece beş yüz metre uzakta olan halka açık orman bulmuş. Annesi, Çınar'ın odasına gidip Çınar'a:

-Çınar hazırlan bir orman buldum, demiş.

Çınar:

-Tamam anne, demiş ve hazırlanmış. Çınar çantasına çöp poşeti ve eldiven almış. Ayakkabılarını ve montlarını giymişler, ormana gitmişler. Çınar ormana gidince hayal kırıklığına uğramış çünkü yerlerde çöpler varmış. Annesi Çınar'a:

-Çınar, ne yapacağız? Burası çok kirli, demiş.

Çınar:

-Benim çantamda çöp poşeti ve eldiven var temizleriz, demiş.

Çınar ve annesi ormanın bir kısmını temizlemişler, hayvanlar yanlarına gelmiş ve onlara sesler çıkartarak teşekkür etmişler.

Miray Asya KİRAZ

4/C

Resimleyen: Miray Asya KIRAZ

OYUN

Bazen arkadaşlarla bazen de tek,
Bir fikir bir düşünce.
Bunlar bir araya gelince,
Oyun oluşur kendince.

Anılarımızın çoğu oyunda,
Çocukların eğlenceli dünyasıdır o.
Gülmek, ağlamak hepsi oyunda,
Hayatın kendisidir o.

Kendimizi renkli bir dünyanın içinde
bulurken,
Hayal gücümüz gelişir oyun oynarken.
Oyun sizce ne demektir?
Çocuklar için oyun her şey demektir.

Alperen SÜRÜCÜOĞLU

4/C

Resimleyen: Deniz YAMAN

YARALI KUŞ

O gün Beren çok heyecanlıydı. Çünkü annesi, kuzeni Ali'nin iki hafta sonra İstanbul'a kalıcı olarak gelip Beren ile aynı okula gideceklerini söylemişti. Beren hem çok mutlu hem de çok sabırsızdı. İki hafta nasıl geçecekti şimdi? Kapı çaldı. Beren'in annesi Melek Hanım, Beren'e kapıyı açmasını söyledi. Beren kapıyı açtı. Karşısında Ali'yi görünce çok şaşırdı. Çünkü annesi ona tatlı bir sürpriz yapmıştı. Hemen kuzeni Ali'ye sarıldı. Ali de Beren'e sarıldıktan sonra teyzesinin elini öptü, sarıldı. Çok özlemişlerdi birbirlerini. Ali'nin valizlerini odasına götürdükten sonra ilk olarak Beren'in yeni kedisi Pamuk'u sevdiler. Pamuk sıcacık sobanın yanından ayrılmıyordu. Sonra Beren annesinden izin alarak Ali'ye kendi yaptığı kuklaları göstermek için Ali'yi odasına götürdü.

Beren boş zamanlarında evdeki kullanılmayan araç gereçlerden kuklalar, maketler, küçük oyuncaklar yapardı. Biraz oyuncaklarla oynadıktan sonra Melek Hanım çocukları akşam yemeğine çağırdı. Ali çok yorgun olduğu için bu akşam film izlemeye karar verdiler. Saat geç olunca Beren ile Ali birlikte salonda yatalım diye karar aldılar. Koltukları çekyat olduğu için birlikte yan yana yatabileceklerdi. Beren ile Ali, Melek Hanım'ın yatağı hazırlaması için yardım ettiler. Melek Hanım diğer çekyata yattı. Çocuklar kitaplarını okurken uyuya kaldılar.

Sabah kalktıklarında Melek Hanım kahvaltıyı hazırlamıştı bile. Kahvaltı yaparken havanın güzelliğinden faydalanıp ormana gitmeye karar verdiler. Melek Hanım da onlarla ormana gitmek istiyordu fakat Ali'nin eşyalarını yerleştirip odasını hazırlayacağından çocuklara izin verdi ve çok uzaklara gitmemeleri için sıkı sıkı tembih etti. Çocuklar kıyafetlerini alıp ormana doğru yol aldılar.

Ormanda piknik yaparken bir ağacın altında kanadı yaralı bir kuş gördüler. Beren, kuşu avucunun içine alıp doğruca veterinerine götürdü. Veteriner tam zamanında getirdiklerini söyleyip hemen tedaviye başladı. Biraz sonra çocukların yanına gelerek, iki- üç gün sonra gelip kuşu alabileceklerini söyledi. Çocuklar her gün gelerek küçük kuşu ziyaret ettiler. Üç günün sonunda kuş iyileşmişti. İkisi de çok mutluydu. Küçük kuşa bir isim verelim dediler ve minik kuşun ismini Tarçın koydular. Daha sonra küçük bir kafese Tarçın'ı koyarak ormanda kuşu buldukları yere doğru yol aldılar.

Küçük kuşun kafesini açtıklarında kuş kafesten çıkarak Beren'in omzuna kondu, oradan da Ali'nin başına. Kuş o kadar mutluydu ki cıvıltısından diğer kuşlar da etraflarına toplanmıştı. İki kuzen kuşun hayatını kurtardıkları için kendilerini çok iyi hissediyorlardı. İyi ki o gün ormana gelmişlerdi.

O günden sonra her gün ormana gelerek minik Tarçın'ı ziyaret ettiler. Tarçın da çocukların yolunu gözler olmuştu. Birbirlerini hiç yalnız bırakmadılar. İki kuzen de güzel anılarına bir yenisini ilave etmiş oldular.

YARDIMLAŞMA

Bir kış günüydü, hava çok soğuktu. Mantar iş başındaydı. Koşarak birinin geldiğini gördü. Çok telaşlı idi. Gelen Kayın ağacıydı.

Mantar sordu:

-Kayın ağacı nedir bu telaşın ?

Kayın Ağacı :

-Kestane çok hasta ayakta bile duramıyor.

Mantar :

-Neden hasta olmuş ?

Kayın Ağacı :

-Yan tarafında bir Orkide var ve onun karbonlarına saldırıyor . Beslenip büyüyemiyor ve çok güçsüz kalıyor. Onun için çok korkuyorum.

Mantar :

-Hmmm... O zaman hemen Kestane ağacının yanına gidelim ve ona yardım edelim.

Mantar Kestane'nin evine ulaşır.

Mantar :

-Merhaba Kestane nasılsın ?

Kestane :

-Çok kötüyüm Mantar, bu Orkide benden bütün karbonlarımı alıyor.Çok güçsüz kaldım.

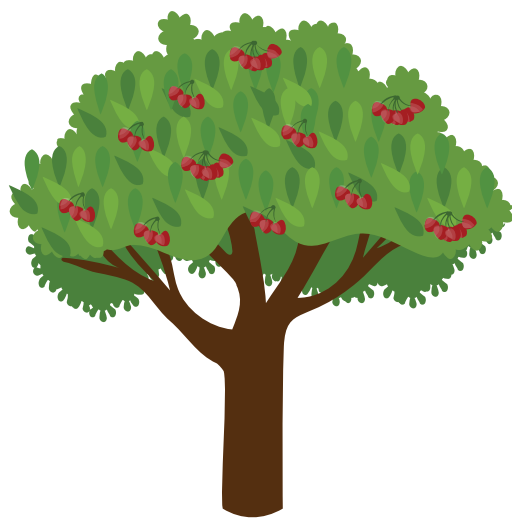
Mantar :

-Sen hiç merak etme, ben kurduğum yüzlerce metrelik iletişim ağı ile sana yardım edeceğim.Bu ağ sayesinde Kayın ağacı ve ormandaki diğer ağaçlar da sana karbon gönderecekler.

Kestane :

-Çok teşekkür ederim Mantar, iyi ki varsınız.

Mantar, Kayın ağacı ve diğer ağaçlar karbonlarını Kestane ' ye yollarlar.Bir ay sonra Kestane iyileşir ve işine geri döner.

Melina DERİN UYAR

4/B

KİTABIN GÜCÜ

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde dünyamızdan çok uzaklarda bir uzay gemisinde yaşayan ve gezegenlerinden ayrı düşen uzaylılar yaşarmış. Süslü adında 8 yaşlarında minik bir uzaylı kız çocuğu da bu geminin içindeymiş. Buradaki her uzaylı barış içinde yaşıyor ve günlerini kitap okuyarak geçiriyormuş. Herkesin rahatlıkla okuyabilmesi için uzay gemisinin içinde kocaman bir kütüphane bile varmış.

Günlerden bir gün Süslü kardeşlerine kitap okurken annesi kitap okumanın ne kadar önemli olduğundan ve edinilen her bilginin gelecekte onlara ne kadar yararlı olacağından bahsediyormuş.

Süslü kitap okumaya o kadar dalmış ki uzay gemileri başka bir uzay gemisiyle çarpışmış. Çarpmanın şiddetiyle açılan kapıdan uzay boşluğuna bir sürü kitap düşmüş ve oradan geçen bir başka uzay gemisinin camından içeri girmiş.

Uzay gemisinde bulunan uzaylılar merak edip kitapların kapaklarını açmışlar ve hepsi birlikte kitap okumaya dalmışlar. Okumayı o kadar sevmişler ki daha önce hiç bu kadar mutlu olmadıklarını anlamışlar.

Çarpışan iki uzay gemisindeki tüm uzaylılar birleşip uzayın boşluğunda bu güne kadar görülmemiş büyüklükte bir kütüphane yapmışlar. Buradaki bütün kitapları okuyarak hem bilgi sahibi olmuşlar hem de okumanın ne kadar önemli olduğunu, geçmişte kitap okumadıkları için ne kadar bilgisiz ve mutsuz olduklarını anlamışlar.

Hira Derin DEMİRÇİVİ

4/C

BABAM

Canım babacığım,
Canıma can katanım.
Sırtımı yasladığım,
Benim canım babamsın.

Sen benim dağımsın,
En güzel varlığımsın.
Oyun arkadaşımsın,
Benim canım babamsın.

Sen benim sırdaşımsın,
En iyi yoldaşımsın.
Benim kahramanımsın,
Benim canım babamsın.

Alara ALKAN

4/C

ÇEVRE DOSTU FATMA

Merhaba ben Fatma, ailemle birlikte İzmir’de yaşıyoruz. Ailece cumartesi günü pikniğe gitmeye karar verdik. Ben ve kardeşim çok heyecanlıydık. Günler geçmek bilmiyordu ve sonunda beklediğimiz gün geldi.

Piknik yapacağımız yere gidince gözlerimize inanamadık, Aman Allahım! Burası ne böyle her yer pislik içindeydi. Daha önce buraya gelenler etrafı çok pis bırakmışlardı. Ailece etrafı temizlemeye karar verdik.

Annemin yanında getirdiği eldivenleri takıp çöpleri toplamaya başladık, ben camları ve metalleri, kardeşim plastikleri, annem kağıtları, babam da organik atıkları toplamaya başladı. Yanımızda getirdiğimiz poşetlere topladığımız çöpleri ayrıştırarak koyduk. Ertesi gün çöpleri geri dönüşüme götürüp evimize döndük.

Bir sonraki hafta yine aynı yere gitmeye karar verdik. Gideceğimiz yere vardığımızda otların arasına atılmış bir kibrit gördük. Kibrit tam olarak sönmemişti, kibritin alevleri artmaya başlayınca babam arabanın bagajındaki yangın söndürücüyü alıp yangını söndürdü. Yangın sönünce alevlerden korkup kaçan tüm hayvanlar yavaş yavaş piknik alanına doğru dönmeye başladılar. Yine doğayı temizlemiş ve akciğerlerimiz olan ağaçları kül olmaktan kurtarmıştık.

Sınıftaki arkadaşlarıma ve öğretmenimize başımızdan geçen macerayı anlattım ve arkadaşlarım yaptığım güzel davranıştan dolayı beni tebrik ettiler ve öğretmenimiz de beni bu konudaki hassas davranışım için ödüllendirdi.

Siz siz olun doğayı her zaman koruyun, işiniz bittiğinde çöplerinizi toplayın ve çöp kutusuna atın. Kibrit gibi yanıcı maddeleri yere atmayın, yoksa oksijen kaynağımız olan ormanlarımız yok olup gider.

Hira Derin DEMİRÇİVİ

4/C

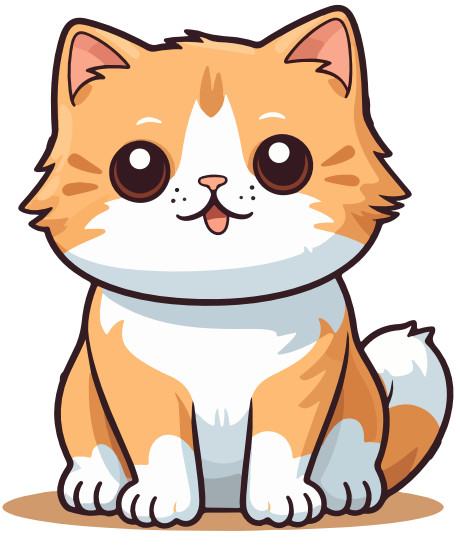

Resimleyen: İpek GÜNGÖR

4/C

SEVGİLİ KEDİM BADEM

Badem adında bir kedim vardı. Badem çok hareketli bir kediydi. Yazın tatilde Badem 'le yazlığa gitmiştik. Orada kendine kısa sürede birçok arkadaş buldu.

Yemek yemeği çok seviyordu Badem. Bir sabah mutfakta kahvaltı hazırlarken Badem'i masaya çıkmış tereyağını yalarken gördük. Ailece çok gülmüştük onun bu haline. Onu çok seviyorduk. O bizim neşe kaynağımızdı.

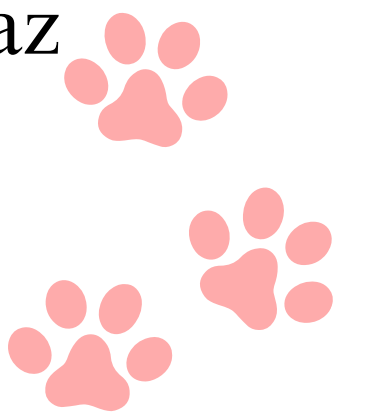
Bir bayram günüydü. Hepimiz bayramlaşmaya ve fotoğraf çekilmeye dalmıştık. Badem o gün ortalarda görünmüyordu. Yine bir yerlerde yemek yiyordur ya da arkadaşlarıyla oyun oynuyordur biraz sonra gelir diye düşündük. Ama gelmedi Badem. Hepimiz onu aramaya koyulduk. Her yere baktık ama bulamadık. Hem çok üzülüyor hem de onun için çok endişeleniyorduk.

Bayram biteli neredeyse on gün olmuştu. Her gün aradık Badem'i. Hatta yazlıktaki tüm komşularımız da bizimle birlikte aradılar onu. Ama maalesef bulamadık.

O gün annem ve babamla birlikte alışveriş yapmaya çıkmıştık. Tam caddeye çıktığımızda az ileride yerde yatan bir kedi olduğunu farkettilik. Hiç hareket etmiyordu. Belli ki araba çarpmıştı.

O an onun Badem olabileceğini düşünmek bile istemedim. Gerçi Badem olmasa da bir kediciğin hayatını kaybetmişti ve bu zaten çok üzücü bir durumdu. Kedinin yanına doğru yaklaştığımızda onun kedimiz Badem olduğunu gördüm. O an hissettiğim üzüntüyü tarif etmem çok zor.

Günlerce ağlayıp durdum. Onu hiç unutmuyorum. Onunla geçirdiğimiz güzel anlar aklıma geliyor hep ve bunlarla biraz üzüntümü hafifletmeye çalışıyorum.

Lidya4/ KAYSI

4/C

HAYALİMİ GERÇEKLEŞTİREN ANTRENÖR

Sıcak bir yaz tatilinin başlangıcıydı. Planlar önceden yapılmıştı. Iğdır'a, anneanneme gidecektik. Bavulları hazırlamıştık, tabii en sevdiğim Galatasaray formasını da yanıma almayı unutmamıştım.

Hava alanında bekleme salonundayken abone olduğum çocuk dergisini karıştırırken, derginin spor bölümlerini okumaya başladım. O sırada yanıma biri geldi "Sanırım spora ilgin var." dedi. Dergi okumam ve özellikle spor bölümleriyle ilgilenmem belli ki ilgisini çekmişti. Babamla tanıştı. Sporla ilgili sohbetler derinleşmeye başlamıştı. Aynı uçağa bineceğimizi öğrenince de içten içe seviniyordum. Uçakta sohbet devam etti. Futbola olan ilgimden bahsettim. Meğerse adam antrenörmüş. Uygun zamanda futbol konusunda görüşmek ve beni sahada değerlendirmek istedi. Babamın telefonunu aldı. Benim içim içime sığmıyordu. Sevinçten çok mutlu olmuşum. Uçuş bitmişti, vedalaştık. Anneanneme gelmiştik. İki sevinci birden yaşıyordum. Çok geçmeden babam antrenörü arayıp bir çalışma takvimi ayarladılar. Sevdiğim takımın formasıyla atacağım golleri düşünerek hayallere daldım. Kısa sürede bu hayalim gerçekleşti.

Ummadığımız bir yerde, tanımadığımız bir adamın yönlendirmesiyle, belki de bir şeyler okumanın da fırsatıyla hayallerim gerçekleşti. Bu olaydan, bazen şans bazen de iyi insanların var olduğunu anladım. İyilik dolu ve insanlara faydalı kişilerin herkesle karşılaşması dileğiyle.

Ensar Adar ÖZCAN

4/C

RÜYA

Uykuya dalmıştım ki,
Gördüm çok güzel bir rüya.
İçinde hayvanlar ağaçlar,
Hepsi gerçek gibi geldi bana.

Bir anda değişti her şey,
Seller, depremler ve tsunamiler,
Hepsi ardı ardına yaşandı,
Korkup başladım ağlamaya.

Sonra uyandım uykumdan,
Koştum annemin yanına.
Başladım gördüklerimi anlatmaya,
Bu film gibi bir rüya.

Ezgi YEŞİL
4/C

GERÇEKLER

Mert yeşil gözlü kahverengi saçlı bir çocukmuş. Mert arkadaşlarıyla oyun oynamayı bilgisayarda zaman geçirmeyi, ailesiyle film izlemeyi (genelde babası ve kardeşi filmin yarısında uyur ve annesi ile filmi tamamlarmış) severmiş. Mert her zaman mutlu bir çocukmuş.

Ama Mert'in bir huyu varmış. Bazen ailesinin izni olmadan bilgisayarda fazla vakit geçirip, video oyunu izliyormuş. Bu huyu yüzünden geceleri yatağına yattığında izlediği film, dizi, oyun karakterleri gözünün önüne geliyormuş ve uyuyamıyormuş. Hatta bazen ışığı bile kapattırmıyormuş. Bu konuyu annesiyle konuşmaya karar vermiş. Annesi ile bu konuyu konuşunca Annesi:

-Yavrum yaptığın şey doğru değil. Bana dürüst davrandığın için teşekkür ederim. Ama uykunu kaçırarak, gözlerini yoracak ve yaşına uygun olmayan video oyunları izlememelisin, demiş.

Mert annesinin sözünü dinlemiş. Dijital araçlarla daha az vakit geçirmiş. Sonra fark etmiş ki kendisinin yaratıcı yönü artmış. Ve dünyanın ne kadar eğlenceli bir yer olduğunu anlamış, dünyadaki gerçek hayatla tanışmış. Bundan sonra ailesiyle daha güzel vakit geçirmiş, arkadaşlarıyla daha güzel oyunlar oynamış. Ve biliyor musunuz? Artık daha rahat uykuya dalıyormuş hem de karanlıkta.

Hüseyin Ulaş DÜŞMEZ

4/C

DOĞA DOSTU MİNİK KEDİ

Mine, 9 yaşında tatlı ve sevecen bir kız çocuğuydu. Herkes gibi o da hayvanları çok severdi. Annesi de kızını çok seven tatlı dilli bir kadındı. Cuma günü okul çıkışı Mine annesine şöyle dedi:

- Anneciğim yarın gezmeye gidebilir miyiz? Öğretmenim okulda " Doğa Dostu " adında bir afiş çıkardı. Sınıfta yarışma yapılacağını söyledi. Ben de yerde gördüğüm çöpleri toplayıp geri dönüşüm kutusuna atacağım, dedi.

Annesi de tabii ki canım kızım, olur, dedi. Mine annesinin verdiği cevaba çok sevinmişti ve koşarak annesine sarıldı. Mine annesiyle birlikte gezmeye gitmek için hazırlanmıştı ama annesi daha hazırlanmadığı için heyecan ve sabırsızlıkla annesini bekliyordu. Annesi de hazırlanınca birlikte evden çıktılar. İlk önce parka uğradılar. Mine parktaki oyuncaklara binmek istiyordu, bunun için annesinden izin istedi.

- Anneciğim parkta oynayabilir miyim? dedi. Annesi de oynamasına tebessüm ederek izin verdi. Mine koşarak oyuncakların yanına gitti. İlk önce salıncakta sallandı. Kaydırdan birkaç kez kaydktan sonra öğretmenin verdiği görevi yapmaya koyuldu. Yerde plastik su şişeleri, kağıtlar ve binbir çeşit geri dönüşüm malzemesi vardı. Mine bu geri dönüşüm eşyalarının yere atılmasına üzölmüşü, ama yine de işine koyuldu.

Yanından geçen minik beyaz renkli kedi Mine' yi izledi. Sonra da bunların çöp olduğunu anladı. Doğa dostu minik kedi ağzına bir plastik şişe kapağını alıp Mine'ye yardım etti. Mine çok sevinmişti ve işi bitince minik kediyi kucağına alıp sevdi.

İpek GÜNGÖR

4/C

Resimleyen: İpek GÜNGÖR

4/C

küçük eller güçlü kalemler

İZMİR İL MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

"Bu projenin eğitimleri, Dokuz Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Anabilim Dalı Akademisyenleri tarafından gerçekleştirilmiştir."